

РЕШЕНИЕ

№ 8461

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **536** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП - [населено място], подадена чрез юрисконсулт Г., против Решение № 3706 от 15.10.2025 г. по АНД № 810/2025 г. по описа на Софийски районен съд, отменящо Наказателно постановление № 800805-F787732/06.12.2024 г., издадено от директора на Дирекция „Обслужване“ в ТД на НАП - [населено място], с което на основание чл. 178 ЗДДС за нарушение на чл. 96, ал. 1 ЗДДС на „Междучасие Тийн“ ООД е наложена имуществена санкция в размер на 800 лева.

По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК, се иска отмяната му и решаване на спора по същество като се потвърди наказателното постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу размера на заявените от ответника разноски за адвокатска защита като прекомерен.

Ответникът – „Междучасие Тийн“ ООД, чрез адв. Н., оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила и да му се присъдят разноски. Прави възражение за прекомерност на възнаграждението за юрисконсулт на насрещната страна.

Заклучението на участвалия в производството прокурор е за основателност на касационното оспорване.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира и за основателна.

Според фактическите установявания на районния съд при извършена проверка на „Междучасие Тийн“ ООД в качеството му на задължено лице по чл. 3, ал. 1 ЗДДС за периода 01.06.2022 г. – 31.05.2024 г., възложена с Резолюция № 222692402889758/18.06.2024 г. на органа по приходите, е констатирано, че в рамките посочения период дружеството е реализирало облагаем оборот за регистрация по чл. 96, ал. 1 от ЗДДС за времето от 01.03.2023 г. до 29.02.2024 г. в размер на 106 525.69 лева, формиран от предоставяне на услуги по даване на уроци по математика и български език и литература. От контролните органи е прието, че проверяваното юридическо лице е било длъжно да подаде заявление за регистрация по ЗДДС в 7-дневен срок от изтичане на данъчния период, през който е достигнало въпросния оборот (считано от 29.02.2024 г.). Срокът за изпълнението на задължението е изтекъл на 07.03.2024 г. Установено е, че в нарушение на чл. 96, ал. 1 от ЗДДС изискуемото заявление не е подадено. Резултатите от проверката са обективирани в Акт за регистрация по ЗДДС № 220422403523461/05.08.2024 г. Въз основа на установеното на дружеството е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F787732/12.09.2024 г. При идентична фактическа обстановка е издадено и обжалваното пред СРС НП № 800805-F787732/06.12.2024 г.

За да отмени атакувания акт по чл. 58д, т. 1 ЗАНН, въззивният съд е формирал извод за засягането му от съществен процесуален порок, поради отсъствие в АУАН на реквизитите по чл. 42, ал. 1, т. 3 ЗАНН. Възприетият пропуск в установяващия нарушения акт по отношение на основни признаци на нарушения от обективна страна – време и място на извършване на деянието, е преценен като ограничаващ правото на защита на адресата на наказателното постановление. Позовавайки се на невъзможност констатираната нередност да бъде преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 ЗАНН, съдът е мотивирал заключение за процесуална незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Решението е неправилно.

В противовес на преценката на СРС, в производството по издаване на наказателното постановление не е допуснато твърдяното съществено процесуално нарушение. Видно от съдържанието на АУАН, актосъставителят е посочил изрично мястото на нарушения, изразено в противоправно бездействие на задължения субект – [населено място], [улица]. По отношение на времето на извършване на деянието актът съдържа ясно и точно описание кога дружеството е реализирало релевантния облагаем оборот, какъв е срокът за подаване на заявление за дължимата регистрация, от кой момент започва да тече, съответно коя е била крайната дата за изпълнение на задължението - 07.03.2024 г. Установеното неподаване на заявление до този определен момент осъществява състава на нарушения по чл. 96, ал. 1 ЗДДС. Следователно по начина на отразяване на деянието във времево отношение в АУАН датата на извършването му е установима. Важимите от обективна страна признаци на нарушения са индивидуализирани в акта в достатъчна степен, поради което отсъства припознатото от съда засягане правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Непосочването на датата на нарушения в АУАН в хипотезата, при която тя се извежда категорично от описанието му чрез указване на крайния срок, в който е следвало да бъде изпълнено задължението, както е в случая, не е приравнимо на липса на дата по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 3 ЗАНН, респ. отрича възприетата от СРС процесуална незаконосъобразност на санкциониращия акт, съдържащ изискуемите реквизити по чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН.

Несподелими са съжденията на въззивния съд за неприложимост на правилото на чл. 53, ал. 2 ЗАНН към спорното правоотношение. По силата на цитираната разпоредба наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В този смисъл не всеки пропуск при съставяне на АУАН води до незаконосъобразност на издаденото НП. Съдебната практика определя нарушението на процесуалните изисквания към АУАН като основание за отмяна на наказателното постановление, само когато в резултат на конкретния порок има вероятност установените от актосъставителя факти да са неистински, неточни и непълни; ако недопускането на нарушението би довело до възприемане на различна фактическа обстановка или правна квалификация на деянието и когато се нарушава правото на защита на субекта на отговорност. Нарушение от такъв характер и с такъв интензитет в случая не е налице. Дори да се приеме, че АУАН е засегнат от посочения от районния съд недостатък, осъществяването на обективните предпоставки по чл. 53, ал. 2 ЗАНН обуславя извод за издаване на атакуваното наказателно постановление в съответствие с процесуалния закон. Разрешение на спорния по делото въпрос е дадено последователно и еднозначно в Решение № 37995/17.11.2025 г. по КАНД № 8948/2025 г.; Решение № 3667/04.02.2025 г. по КАНД № 9950/2024 г., Решение № 22900/03.07.2025 г. по КАНД № 4203/2025 г., Решение № 23929/11.07.2025 г. по КАНД № 3758/2025 г., Решение № 13100/14.04.2025 г. по КАНД № 933/2025 г., всички по описа на АССГ. За пълнота на изложението, по повод твърденията на санкционираното дружество за съставяне на АУАН извън предвидения в закона тримесечен срок, следва да се отбележи, че мотивите на СРС относно липсата на нарушение на чл. 34 ЗАНН се споделят от настоящия касационен състав, препратката към тях е допустима съобразно чл. 221, ал. 2, изр. 2 АПК, а повторното им казуистично обсъждане е ненужно.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено. Предвид отмяната на наказателното постановление на формално основание от въззивния съд и недопустимото изследване на въпроса за приложението на материалния закон за първи път от касационната инстанция, делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, който да се произнесе по съществото на спора след проверка на материалната законосъобразност на акта по чл. 58д, т. 1 ЗАНН.

Претендираните разноски следва бъдат възложени по реда на чл. 226, ал. 3 АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 ЗАНН от въззивния съд при новото разглеждане на делото.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 2 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3706 от 15.10.2025 г. по АНД № 810/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 100 състав.

ВРЪЩА делото на същия съд за ново разглеждане от друг състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: